

Lærerne i Kjøbstæderne vil det paa samme Maade heller ikke overstige ca. 160 Kr., men der er den samme Variation. Det er derfor rigtigt, hvad vi have sagt, at det svarer omtrent til, hvad der er tilfæet Skolelærerne i Kjøbstæderne. Fremdeles have vi i vort subsidiaire Forslag optaget den Bestemmelse, at nærværende Lov ikke finder Anvendelse paa nogen Embeds- og Bestillingsmand, som er indtraadt i Statens Tjeneste efter 31te Mars 1875, eller som ikke har fyldt sit 30te Aar. Allerede i forrige Aars Finantslov blev der optaget en Bestemmelse, som gik i denne Retning, skjøndt den ikke gik saa vidt. Denne Bestemmelse havde, saavidt man kan opfatte det, til Hensigt at forebygge, at man ved Lønningslovens Behandling skulde kunne paabe- raabe sig Dyrtidsstillaget som Grund til Lønningsforbedring. Denne Bestemmelse opfyldte temmelig fuldstændig sin Hensigt. I Finantsloven for 1879—80 findes nemlig følgende Bestemmelse: „Den, der, efter at Finantsloven er udkommen, indtræder i Stats tjenesten som Embeds- eller Bestillingsmand, beholder intet Dyrtidsstillæg. For den, der ved Forslyttelse, Dyrkning eller Aldersstillæg opnaar højere Løn — heri Dyrtidsstillaget efter denne Lov iberegnet — afkortes i dette Halvdelen af den beregnede Lønningsforbedring“. Herved gik man jo i den Retning at erkjende, at de, som bleve ansatte efter 1ste April 1879, ikke havde Krav paa Dyrtidsstillæg, og at der skulde ske Afkortning deri ved Dyrkning paa højere Løn. Det vi have ubeladt den sidste Del heraf, have vi troet at burde give den første Del en større Udstrækning og tillige optage en Aldersbestemmelse, idet det maa erkjendes, at den samme Løn betyder ikke det Samme for en yngre Mand som for en ældre. For en yngre Mand kan en mindre Løn være en Begyndelsesløn; for en ældre Mand betegner den en lavere Stilling, og i det Hele taget, at denne Mand ikke egner sig til en højere Stilling. Jeg tillader mig derfor at opfordre Thinget til at stemme for vort Forslag under Nr. 1, men samtidig dermed, at de, som have stemt for dette Forslag, stemme mod Loven, som vi selvølgelig ogsaa agte at stemme imod. Naar man hører det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, skulde man tro, at vi ikke agte at stemme for vort Forslag. Det gjøre vi, men vi agte selvfølgelig, hvad der end bliver vedtaget, at stemme mod Lovforslaget. — Jeg har endnu en enkelt Bemærkning at gjøre til det ærede Medlem. Han talte om, at han troede, at Fler- tallet kunde have forenet sig om hans Forslag; maatte han vil kunne opnaa at se, at Fler- tallet i Udvalget forener sig om hans Forslag. Selv om det ikke er stet i Betænkningen, vil det maaske ske ved Afstemningen. Men det Fler- tal, til hvilket det ærede Medlem saa hører, og for hvilket han i saa Fald staa som Ordfører, kommer ikke til at indbefatte os, thi vi staa principielt i Mod-

setning til det ærede Medlem saavel som til det tredie Mindretal med Hensyn til denne Lov. Det tillader jeg mig at hævde, at den Fler- tals-Ord- fører-Stilling, som det ærede Medlem gjorde Regning paa, kommer ingenlunde til at omfatte os, men maaske det ærede Medlem, som nu rimeligvis vil faae Ordet, det ærede Medlem for Bræstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) og hans Meningsstaller.

Scavenius: Paa det 3die Mindretals Begne, som har stillet Forslagene under Nr. 3—5, har jeg nogle Ord at sige. Jeg kan jo i alt Besæntligt henholde mig til den lille Betænkning, vi have afgivet. Vi ere principalt enige med den høie Regjerings Lovforslag. Vi ere enige deri, at det vil i og for sig være det Rette, at der gives et gennemgaaende Lønningsstillæg. Der kan ikke siges længer at herse nogen Dyrtid, nemlig saa at forstaa, at ved Dyrtid forstaaar jeg en saadan midlertidig Fordyrelse af hele Livet, som der er snarlig Udsigt til atter vil høre op. En saadan Dyrtid er ikke tilstede. Derimod er der, hvad værre er for dem, som ikke have Meget at leve af, indtraadt det, at den Fordyrelse, som for en Del Aar siden pludselig fremkom, og som da blev kaldet Dyrtid, kan i alt Besæntligt nu siges at være bleven vedvarende. Der er Intet, der tyder hen paa, at de Priser, vi nu ere komne til gennemgaaende, atter skulle falde. Naar man nu maa erkjende — og det erkjende vi, ligesom den høie Regjering maa have erkjendt det, da den har forelagt Lovforslaget — at de Lønninger for Embedsmændene, der ere blevene vedtagne for 10 Aar siden, ikke længere ere passende, henfjet til den ikke ubetydelige Fordyrelse af Livet, der siden den Tid er foregaaet, maa vi ogsaa som Følge deraf principielt være enige med den høie Regjering i, at det ene Rette er, at der gives Embedsmændene et gennemgaaende Lønningsstillæg. Smidlertid kunne vi ikke være blinde for, at der er en stærk Stemning tilstede mod denne Lønte; man vil nødig gjøre sig det klart, man vil nødig erkjende for sig selv, at Dyrtiden virkelig nu er gaaet over til at være en vedvarende Tilstand; endstjændt vi altsaa ere enige, som jeg siger, med den høie Regjering principielt taget, kunne vi ikke se bort fra denne Stemning, der er tilstede, og maa ogsaa erkjende, at der her jo kun er Tale om et Lovforslag, der skal gjælde et enkelt Aar. Henset særlikt til dette sidste Punkt have vi fundet os berettigede til at stille de meget indskrænkende Uendingsforslag, som vi under Form af Underændringsforslag til det andet Mindretals Forslag have stillet. Vi have nemlig tænkt som saa, at kunde man endnu i dette Finantsaar opnaa for Statens Embedsmænd og Bestillingsmand det samme eller i alt Fald et lignende Tillæg, som er blevet dem bevilget i de senere Aar, maatte man dermed kunne staa sig til No ogstaa fra Regjeringens